

## Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 03, 2015

Nummer 3, 2015

*Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.*

### INHOUDSOPGAVE

#### **Raad van State**

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:185](#) 28-01-2015

Onderbanken/bestemmingsplan 'Schinveldse Es'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:167](#) 28-01-2015

Roerdalen/bestemmingsplan 'Vedische Universiteit'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:159](#) 28-01-2015

gedeputeerde staten van Zuid-Holland/reactieve aanwijzing

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:200](#) 28-01-2015

Diemen/dwangsom

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:131](#) 21-01-2015

Onderbanken/nadeelcompensatie

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:89](#) 21-01-2015

Haaksbergen/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:84](#) 21-01-2015

Reusel-De Mierden/bestemmingsplan 'Buitengebied 2009, herziening fase 1A'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:119](#) 21-01-2015

Alphen-Chaam/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:96](#) 21-01-2015

Groningen/omgevingsvergunning afwijkend gebruik en bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2015:92](#) 21-01-2015

Nederweert/Omgevingsvergunning project strijd bestemmingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:2728](#) 23-07-2014

Waterschap Hunze en AA's

#### **Annotatie**

*H.F.M.W. van Rijswijk*

## RECHTSPRAAK

### **Waterschap Hunze en AA's**

***Ook een lozing van verontreinigd bluswater op een sloot via een afvoerput van een ander bedrijf wordt aangemerkt als een lozing gereguleerd op grond van de Waterwet. Deze lozing kan worden toegerekend aan de curator.***

#### **Casus**

Het dagelijks bestuur van waterschap Hunze en Aa's heeft spoedeisende bestuursdwang toegepast wegens het zonder watervergunning lozen van verontreinigd bluswater in een oppervlaktewaterlichaam. Feitelijk is het bluswater via een afvoerput van een naastgelegen bedrijf in een sloot terechtgekomen. De curator van het bedrijf dat het overtreden van artikel 6.2 Waterwet wordt verweten en tot wie de bestuursdwangaanschrijving en het kostenverhaal zijn gericht betoogt dat daarom geen sprake is van het overtreden van artikel 6.2 lid 1 onder a Waterwet omdat er geen sprake is van een directe lozing en daarom de grondslag voor de handhaving ontbreekt.

#### **Rechtsvraag**

Kan de overtreding aan de curator worden toegerekend en kunnen de kosten van bestuursdwang op de boedel worden verhaald?

#### **Uitspraak**

De begrippen directe lozing en indirecte lozing worden in de wetsgeschiedenis gebruikt om de bevoegdheden van de waterbeheerder en het bevoegd gezag op grond van de Wet milieubeheer en de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht ten opzichte van elkaar af te bakenen, maar zijn geen begrippen die in de Waterwet zelf worden gehanteerd. Artikel 6.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Waterwet bevat een verbod op het zonder vergunning brengen van stoffen in een oppervlaktewaterlichaam. In de Waterwet is niet nader bepaald wanneer sprake is van het 'brengen' van stoffen in een oppervlaktewaterlichaam. De Afdeling is van oordeel dat het enkele feit dat het bluswater in dit geval via de afvoerput van het

naastgelegen bedrijf in de sloot is gestroomd niet maakt dat artikel 6.2 Waterwet niet van toepassing is. Uit artikel 5:1, tweede lid, Awb en op basis van eerdere jurisprudentie van de Afdeling volgt dat het lozen van verontreinigd bluswater moet worden toegerekend aan het bedrijf ten behoeve waarvan het blussen plaatsvindt. Een curator is als beheerder van de boedel vanaf het moment van faillietverklaring van een bedrijf verantwoordelijk voor de uit de milieuwetgeving voortvloeiende verplichtingen van het bedrijf. De kosten van de toepassing van bestuursdwang kunnen worden verhaald op de boedel van het failliete bedrijf.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 23-07-2014

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2014:2728

**Zaaknummer:** 201307738/1/A4

**Wetsartikelen:** 6.2 lid 1 aanhef en onder a Waterwet, 6.8 Waterwet en 5:1 lid 2 Awb

## ANNOTATIE

***H.F.M.W. van Rijswick***

1. Deze uitspraak geeft inzicht in de betekenis van het onderscheid tussen directe en indirecte lozingen. Ondanks dat dit begrippen zijn die noch vroeger noch nu in de water- of milieuwetgeving voorkomen, worden ze in de praktijk veel gebruikt. Onder de voormalige Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Wvo) was de waterbeheerder in beginsel bevoegd gezag voor de directe lozingen en voor die indirecte lozingen die belangrijke negatieve gevolgen voor de werking van de rioolwaterzuiveringsinstallaties konden hebben. Artikel 1 lid 1 Wvo regelde de directe lozingen: 'Het is verboden zonder vergunning met behulp van een werk afvalstoffen, verontreinigende of schadelijke stoffen, in welke vorm ook, te brengen in oppervlaktewateren' en artikel 1 lid 2 regelde de indirecte lozingen, dat wil zeggen de lozingen die plaatsvonden op een werk dat op een ander werk was aangesloten. Meer praktisch gezegd ging het om lozingen die plaatsvonden op een rioolstelsel bedoeld voor de inzameling en het transport van afvalwater, waarna de lozing via de riolering plaatsvond op een rioolwaterzuiveringsinstallatie. Na zuivering werd het afvalwater dan alsnog op het oppervlaktewater geloosd. (Art. 1 lid 2 Wvo luidde: 'Het verbod, bedoeld in het eerste lid, geldt niet voor een lozing met behulp van een werk dat op een ander werk is aangesloten. Deze uitzondering geldt niet voor lozingen waarbij door Ons bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen stoffen in oppervlaktewateren worden gebracht en voor lozingen vanuit door Ons bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen soorten van inrichtingen, voor lozingen van ten minste een door Ons bij algemene maatregel van bestuur vast te stellen hoeveelheid verontreinigende stoffen of afvalwater, alsmede voor lozingen met behulp van een werk, niet zijnde een voorziening als bedoeld in artikel 10.30, eerste lid, van de Wet milieubeheer, dat is aangesloten op een inrichting voor het zuiveren van afvalwater, in beheer bij een waterschap of gemeente of in exploitatie bij een rechtspersoon die door het bestuur van een waterschap is belast met de zuivering van stedelijk afvalwater als bedoeld in artikel 15a.') Na de inwerkingtreding van de Waterwet is deze bevoegdheidsverdeling veranderd. De waterbeheerder is bevoegd gezag voor de vergunningverlening voor directe lozingen: 'het brengen van stoffen in een oppervlaktewaterlichaam'. Het Wm-bevoegd gezag (meestal de gemeente) is verantwoordelijk voor de inzameling en het transport van afvalwater en bevoegd

gezag voor lozingen op de riolering. De vraag rijst echter wie er bevoegd gezag is indien er niet direct op oppervlaktewater wordt geloosd, maar ook niet op de riolering wordt geloosd. Dat was in casu het geval nu er na het uitbreken van een brand in een energiefabriek met zink verontreinigd bluswater via het erf en een afvoerput van een naastgelegen bedrijf in het oppervlaktewater terecht kwam. Er zijn echter meer situaties denkbaar waarbij er niet direct op oppervlaktewater wordt geloosd, maar ook niet op een openbaar rioolstelsel wordt geloosd.

2. Het dagelijks bestuur van waterschap Hunze en Aa's heeft spoedeisende bestuursdwang toegepast wegens het zonder watervergunning lozen van verontreinigd bluswater in een oppervlaktewaterlichaam. Feitelijk is het bluswater via een afvoerput van een naastgelegen bedrijf (Calmag) in een sloot terechtgekomen. De curator van het bedrijf dat het overtreden van artikel 6.2 Waterwet wordt verweten (Bavin) en tot wie de bestuursdwangaanschrijving en het kostenverhaal zijn gericht, betoogt dat daarom geen sprake is van het overtreden van artikel 6.2 lid 1 onder a Waterwet omdat er geen sprake is van een directe lozing en daarom de grondslag voor de handhaving ontbreekt. De Afdeling overweegt dat de begrippen directe lozing en indirecte lozing in de wetsgeschiedenis worden gebruikt om de bevoegdheden van de waterbeheerder en het bevoegd gezag op grond van de Wet milieubeheer en de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht ten opzichte van elkaar af te bakenen, maar geen begrippen zijn die in de Waterwet zelf worden gehanteerd. Artikel 6.2 lid 1 aanhef en onder a van de Waterwet bevat een verbod op het zonder vergunning brengen van stoffen in een oppervlaktewaterlichaam. In de Waterwet is niet nader bepaald wanneer sprake is van het 'brengen' van stoffen in een oppervlaktewaterlichaam. De Afdeling is van oordeel dat het enkele feit dat het bluswater in dit geval via de afvoerput van het naastgelegen bedrijf in de sloot is gestroomd niet maakt dat artikel 6.2 Waterwet niet van toepassing is of dat in dat geval alleen het naastgelegen bedrijf Calmag artikel 6.2 Waterwet heeft overtreden. Relevante omstandigheden zijn in dit geval dat het perceel van Balvin grenst aan dat van Calmag en dat het bluswater afkomstig is van het blussen van een brand die plaatsvond in het bedrijf van Balvin. De uitspraak geeft daarmee geen duidelijkheid over de vraag of een vergunning vereist is op grond van de Waterwet indien bijvoorbeeld gebruik wordt gemaakt van een gemeenschappelijk buizenet voor het transport van afvalwater dat niet via een openbaar rioolstelsel naar een afvalwaterzuivering wordt getransporteerd. Ook is niet duidelijk wie in dat geval verplicht is een vergunning aan te vragen indien uiteindelijk het afvalwater op het oppervlaktewater wordt geloosd. Vooralsnog zou ik menen dat iedereen die stoffen loost op oppervlaktewater – ook als dit alleen of gezamenlijk via een buizenstelsel of anderszins op indirecte wijze plaatsvindt – onder de vergunningplicht van de Waterwet valt. Daarop geldt slechts de uitzondering dat voor lozingen die expliciet onder het regime van de Wet milieubeheer vallen geen vergunningplicht op grond van de Waterwet geldt. Deze uitleg sluit

het beste aan bij het doel van de waterwetgeving: het beschermen en verbeteren van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen (art. 2.1 Waterwet) en de doelstellingen van de Europese waterrichtlijnen, in het bijzonder de Kaderrichtlijn water (2000/60/EG), de Richtlijn stedelijk afvalwater (91/271/EG) en de inmiddels vervallen Gevaarlijke stoffenrichtlijn (76/464/EG, later 2006/11/EG) welke laatste is geïntegreerd in de Kaderrichtlijn water. Met name de jurisprudentie van het Hof van Justitie inzake de reikwijdte van het begrip lozing (HvJ EG, C-231/97, AB 2000/22 en HvJ EG, C-232/97, AB 2000/21) kan hier als inspiratie dienen, ondanks de gewijzigde Europese en Nederlandse wetgeving.

3. Wat betreft de vraag wie in dit geval als overtreder moet worden aangemerkt sluit de Afdeling aan bij eerdere jurisprudentie. Uit artikel 5:1 lid 2 Awb en op basis van eerdere jurisprudentie (zie r.o. 5.1) van de Afdeling volgt dat het lozen van verontreinigd bluswater moet worden toegerekend aan het bedrijf ten behoeve waarvan het blussen plaatsvindt. Een curator is als beheerder van de boedel vanaf het moment van faillietverklaring van een bedrijf verantwoordelijk voor de uit de milieuwetgeving voortvloeiende verplichtingen van het bedrijf.

4. Ook het betoog dat de kosten niet kunnen worden verhaald op de boedel van het failliete bedrijf faalt. De Afdeling oordeelt dat de kosten van de toepassing van bestuursdwang kunnen worden verhaald op de boedel van het failliete bedrijf en wel op grond van het feit dat de curator heeft gehandeld in strijd met een door hem in zijn hoedanigheid na te leven verbintenis of verplichting.

5. Al met al kan worden geconcludeerd dat de afstemming in de waterketen nog niet optimaal is. Daar wordt echter op dit moment aan gewerkt. In haar brief van 16 januari 2015 aan de Voorzitter van de Eerste Kamer der Staten-Generaal (*Kamerstukken I* 2014/15 30818, H) geeft de minister van Infrastructuur en Milieu inzicht in de evaluatie van de problematiek van de indirecte lozingen, ook met betrekking tot calamiteiten (zoals hier het geval was na het uitbreken van een brand). In het evaluatierapport dat is opgesteld door Royal Haskoning DHV is ingegaan op de praktijk van indirecte lozingen in een aantal praktijksituaties waarin zich een incident of calamiteit heeft voorgedaan. In het rapport wordt geconcludeerd dat de aanpak bij calamiteiten als gevolg van indirecte lozingen goed is georganiseerd. Dat was ook in casu het geval: het waterschap heeft zich niet laten weerhouden door formeel-juridische bevoegdheidsdiscussies, maar direct maatregelen genomen om waterverontreiniging zo veel mogelijk te voorkomen. Dat was eveneens het geval bij de grote brand bij Chemie-Pack in Moerdijk. In het evaluatierapport wordt wel geconstateerd dat de samenwerking tussen gemeenten, waterschappen en regionale uitvoeringsdiensten verbeterd kan worden. Het rapport bevat een aantal belangrijke aanbevelingen om met name (maar niet alleen) de samenwerking aan de voorkant van de vergunningverlening te verbeteren. Voor de verdere

ontwikkeling van de Omgevingswet is van belang dat wordt aanbevolen 'te onderzoeken of advisering door waterbeheerders bij meldingen van indirecte lozingen in het traject van de uitvoeringsregelgeving onder de Omgevingswet kan worden versterkt en of de slagkracht van de beheerders bij de handhaving in geval van een calamiteit kan worden vergroot.' De minister heeft de Eerste Kamer toegezegd dat '[i]n het traject van de Omgevingswet wordt bekeken op welke wijze meer slagkracht aan de waterschappen kan worden gegeven bij de handhaving bij calamiteiten binnen de bestaande bevoegdheidverdeling'. De aanbevelingen worden verder uitgewerkt in de Handreiking indirecte lozingen. Inmiddels is ook het Eindrapport van de Visitatiecommissie Waterketen (onder voorzitterschap van K.M.H. Peijs) verschenen, getiteld *Waterketen 2020. Slim, betaalbaar en robuust* (Ministerie I en M, december 2014). De commissie is voorzichtig positief over de uitwerking van de gemaakte bestuurlijke afspraken in de waterketen. De gemaakte doelstellingen zullen met het voorgenomen beleid en de gemaakte afspraken grotendeels, maar niet helemaal worden gehaald en verder moet worden bedacht dat de beleidsvoornemens voor het grootste deel in de komende jaren (tot 2020) nog daadwerkelijk moeten worden verwezenlijkt.

## RECHTSPRAAK

### Diemen/dwangsom

#### ***Overgangsrecht. Uitbreidingsplan en gemeentelijke verordening inzake gebruik. Bouwverordening.***

Voor de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Bedrijventerrein Diemen' gold een uitbreidingsplan. Dit plan is onder de gelding van de Woningwet 1901, dus vóór de inwerkingtreding van de WRO op 1 augustus 1965, tot stand gekomen. Indien een onder de gelding van de Woningwet 1901 tot stand gekomen uitbreidingsplan geen gebruiksverbod bevat, komt aan het in de bouwverordening opgenomen gebruiksverbod aanvullende werking toe. De Afdeling ziet geen aanleiding anders te oordelen in een geval als het onderhavige, waarin de eveneens op grond van artikel 168 van de Gemeentewet vastgestelde verordening speciaal voor het uitbreidingsplan gebruiksregels bevat. Dat betekent dat in dit geval aan artikel 5 van de Verordening aanvullende werking toekomt.

Artikel 5 van de Verordening heeft, anders dan de stichting betoogt, niet van rechtswege haar werking verloren door het nadien tot stand gekomen algemene gebruiksverbod van artikel 352 van de Bouwverordening Diemen. Tussen artikel 5 van de Verordening en artikel 352 van de Bouwverordening Diemen bestond immers geen hiërarchie, nu beide bepalingen gebaseerd waren op dezelfde regelgevende bevoegdheden van de raad. Verder spraken beide bepalingen elkaar niet tegen en konden derhalve naast elkaar bestaan.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 28-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:200

**Zaaknummer:** 201404602/1/A1

**Wetsartikelen:** 168 Gemeentewet



## RECHTSPRAAK

**Onderbanken/bestemmingsplan 'Schinveldse Es'*****Toepassing Barro. Regeling bouwhoogten in plan.  
Hoogspanningsmasten en nabijgelegen militaire luchthaven.***

Gelet op de tekst van artikel 2.6.4, derde lid, van het Barro, is de Afdeling van oordeel dat de raad bij de vaststelling van het plan de maximaal toelaatbare hoogte van objecten in het obstakelbeheergebied in overeenstemming had moeten brengen met artikel 16 van het Besluit militaire luchthavens en dat hij hiermee niet kan wachten tot een volgende planherziening. Anders dan de raad betoogt wijzen de woorden 'in acht genomen' in dit artikellid er niet op dat op dit punt ruimte bestaat voor een belangenafweging. In de nota van toelichting op het Barro zijn hier evenmin aanwijzingen voor te vinden. Voorts bestaat evenmin grond voor het oordeel dat nu het hier slechts een gedeeltelijke herziening van het vorige bestemmingsplan betreft deze verplichting niet geldt.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 28-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:185

**Zaaknummer:** 201403878/1/R3

**Wetsartikelen:** 2.6.4 lid 3 Barro en 16 Besluit militaire luchthavens

## RECHTSPRAAK

### **gedeputeerde staten van Zuid-Holland/reactieve aanwijzing**

#### ***Provinciale verordening. Perifere detailhandel. Wijzigingsbevoegdheid. Reactieve aanwijzing.***

Nu artikel 3.9a van de Wro niet de mogelijkheid bevat tot het geven van een reactieve aanwijzing bij vaststelling van een wijzigingsplan heeft het college in redelijkheid van de noodzaak van het geven van een reactieve aanwijzing kunnen uitgaan bij de vaststelling van de wijzigingsbevoegdheid in het bestemmingsplan. De omstandigheid dat het opstellen van een distributieplanologisch onderzoek en het vragen om advies aan het Regionaal Economisch Overleg als voorwaarde wordt gesteld in de wijzigingsbevoegdheid doet aan dit oordeel niet af.

Blijkens het aanwijzingsbesluit heeft het college zich op het standpunt gesteld dat een zogenoemde proactieve aanwijzing of een provinciaal inpassingplan in dit geval geen geschikte instrumenten zijn om het provinciaal belang te beschermen. Zoals de Afdeling heeft overwogen ligt het toepassen van deze instrumenten in de rede voor ontwikkelingen die het provinciebestuur met het oog op een goede ruimtelijke ordening juist wenselijk of noodzakelijk acht, terwijl het in dit geval gaat om een ontwikkeling die het college wil tegengaan.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 28-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:159

**Zaaknummer:** 201401881/1/R3

**Wetsartikelen:** 3.8 lid 6 Wro en 3.9a Wro

## RECHTSPRAAK

### **Roerdalen/bestemmingsplan 'Vedische Universiteit'**

#### ***Rijksmonument. Sloopregels in plan in relatie tot Wabo en Monumentenwet 1988.***

De Monumentenwet 1988, gelezen in samenhang met de Wabo, voorziet reeds in de bescherming van het klooster. Hoewel niet is uitgesloten dat andere ruimtelijk relevante belangen kunnen nopen tot het opnemen van een sloopvergunningstelsel voor een rijksmonument, is in dit geval uit het plan noch de toelichting daarop, noch uit het verhandelde ter zitting, gebleken waarom naast deze bescherming dit vergunningstelsel in het plan moet worden opgenomen om te voorzien in de bescherming van het klooster. De raad heeft niet aannemelijk gemaakt dat met dit stelsel is beoogd te voorzien in de bescherming van andere belangen dan die door de Monumentenwet 1988 worden beschermd.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 28-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:167

**Zaaknummer:** 201309501/1/R1

**Wetsartikelen:** 2.1 lid 1 onder f Wabo, 3.3 Wro en 1 onder d Monw 1988

## RECHTSPRAAK

### **Haaksbergen/omgevingsvergunning**

#### ***Rood voor rood. Staatssteun. Verbindendheid plan. Natura 2000-gebied. Unierecht en ambtshalve toetsing.***

De Afdeling heeft reeds eerder in een uitspraak van 27 maart 2013 overwogen dat het Rood voor rood-beleid met betrekking tot de eigenaar van een intensieve veehouderij niet is aan te merken als een niet bij de Europese Commissie aangemelde staatssteun. Het arrest van het Gerecht van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 12 september 2013 kan hierin geen verandering brengen nu uit voormelde uitspraak volgt dat ook indien de toepassing van het Rood voor rood-beleid zou moeten worden aangemerkt als staatssteun, dit niet zou leiden tot onverbindendheid van het bestemmingsplan.

Zoals volgt uit het arrest van het Hof van Justitie van 7 juni 2007, gevoegde zaken C-222/05 tot en met C-225/05, ECLI:EU:C:2007:318, Van der Weerd e.a., verplicht het Unierecht de nationale rechter niet om in een procedure in rechte betreffende de rechtmatigheid van een bestuurshandeling ambtshalve te toetsen aan gronden ontleend aan bepalingen van Unierecht, aangezien noch het gelijkwaardigheidsbeginsel noch het doeltreffendheidsbeginsel dit vereist.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 21-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:89

**Zaaknummer:** 201311223/1/A1

**Wetsartikelen:** 2.12 lid 1 aanhef en onder a aanhef en onderdeel 1° Wabo en 8:6g Awb

RECHTSPRAAK

## **Groningen/omgevingsvergunning afwijkend gebruik en bouwen**

### ***Artikel 8:69a Awb en artikel 6 EVRM.***

Nu artikel 8:69a van de Awb het beroep op een rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel alleen beperkt als deze rechtsregel of dit algemeen rechtsbeginsel niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept en deze beperking niet als onevenredig kan worden aangemerkt, kan niet staande worden gehouden dat met dit artikel niet aan de eisen van artikel 6 van het EVRM wordt voldaan.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 21-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:96

**Zaaknummer:** 201310555/1/A1

**Wetsartikelen:** 6 EVRM en 8:69a Awb

## RECHTSPRAAK

**Alphen-Chaam/omgevingsvergunning bouwen*****Wabo. Omvang van het geschil. Vergunning voor strijd met bestemmingsplan dan wel voor bouwen.***

Voor de beantwoording van de vraag of het bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan en daarom krachtens artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo een omgevingsvergunning is vereist, is niet van belang of ingevolge artikel 3, eerste lid, van bijlage II van het Bor voor de activiteit 'bouwen' als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, een omgevingsvergunning nodig is. Er is ook geen sprake van een zodanige samenhang tussen de vergunningvereisten ingevolge de onderdelen c en a, dat de rechtbank bij een geschil dat is beperkt tot onderdeel c, bevoegd moet worden geacht het bouwplan ambtshalve ook te toetsen aan onderdeel a, in samenhang met artikel 3, eerste lid, van bijlage II van het Bor.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 21-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:119

**Zaaknummer:** 201404480/1/A1

**Wetsartikelen:** 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c Wabo, 2.3 lid 1 Bor en 3 lid 1 bijlage II Bor

## RECHTSPRAAK

### **Reusel-De Mierden/bestemmingsplan 'Buitengebied 2009, herziening fase 1A'**

#### ***Geur. Norm achtergrondbelasting. Wijzigingsbevoegdheid. Maatlat Duurzame Veehouderij.***

In de artikelen 3 en 4 van de Wgv zijn uitsluitend geur- en afstandsnormen opgenomen voor de geurbelasting vanwege een individuele veehouderij. Bij het vaststellen van een gemeentelijke geurverordening met afwijkende geur- en afstandsnormen moet de achtergrondbelasting worden betrokken, zo volgt uit artikel 6, gelezen in samenhang met artikel 8, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wgv. Het opnemen van een geurnorm voor de achtergrondbelasting als wijzigingsvoorwaarde in een bestemmingsplan is daarmee niet in strijd. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat de raad in strijd met de Wgv heeft gehandeld door de wijzigingsvoorwaarde ten aanzien van de achtergrondbelasting vast te stellen vooruitlopend op het wijzigen van de gemeentelijke geurverordening. Evenmin ziet de Afdeling aanleiding voor het oordeel dat deze handelwijze van de raad zich niet verdraagt met een goede ruimtelijke ordening. In casue heeft de raad in redelijkheid een geurnorm van 10 ou/m<sup>3</sup> voor de achtergrondbelasting kunnen vaststellen.

De wijzigingsbevoegdheid kan toepassing vinden voor alle intensieve veehouderijen in het plangebied die ruimte hebben voor uitbreiding van de bestaande bebouwing binnen het plandeel met de bestemming 'Bedrijf - Agrarisch'. Dat een aantal van die intensieve veehouderijen mogelijk niet maatgevend is voor de achtergrondbelasting in het gebied waar zij zijn gevestigd, brengt daarom niet met zich dat de ruimtelijke relevantie aan de wijzigingsvoorwaarde moet worden ontczegd.

Appellanten stellen terecht dat de voorwaarden die in het certificeringssysteem Maatlat Duurzame Veehouderij (MDV) worden gesteld ook betrekking hebben op aspecten die niet ruimtelijk relevant zijn, zoals, bij wijze van voorbeeld, de voorwaarden ten aanzien van het energieverbruik en de omgevingsgerichtheid zoals daarin omschreven. Daarnaast bestaat de MDV uit een zeer groot aantal, zeer gedetailleerde voorwaarden waaraan stallen moeten voldoen. De MDV leent zich daarom niet voor de door de raad gekozen toepassing via een

wijzigingsvoorwaarde.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 21-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:84

**Zaaknummer:** 201308140/1/R3

**Wetsartikelen:** 3 Wgv, 4 Wgv, 6 Wgv en 8 lid 1 aanhef en onder a Wgv



RECHTSPRAAK

## **Nederweert/Omgevingsvergunning project strijd bestemmingsplan**

### ***Wabo en Tegelen-jurisprudentie. Vernietiging besluit. Vernietiging rechtsgevolgen.***

Indien het besluit op bezwaar inzake de bouwvergunning onder vigeur van het nieuwe bestemmingsplan is genomen, omdat dat plan ten tijde van het nemen van het besluit op bezwaar in werking was, dient de bestuursrechter in beroep en hoger beroep bij de toetsing van het besluit op bezwaar uit te gaan van het nieuwe plan, ook indien dat plan na het nemen van het besluit op bezwaar is vernietigd. Deze zogenoemde Tegelen-jurisprudentie ziet op het geval dat het nieuwe, na het besluit op bezwaar vernietigde, bestemmingsplan de desbetreffende activiteit toestond, zodat het bevoegd gezag deze activiteit op grond van dat bestemmingsplan niet kon tegengaan. Indien het vernietigde bestemmingsplan de desbetreffende activiteit echter niet toestond, maar daarvoor – zoals hier – een omgevingsvergunning voor afwijking van het bestemmingsplan nodig was, strekt de rechtszekerheid van de aanvrager naar het oordeel van de Afdeling niet zo ver dat ook in dat geval een uitzondering gemaakt moet worden op die hoofdregel.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 21-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:92

**Zaaknummer:** 201311011/1/A4

**Wetsartikelen:** 2.1 lid 1 aanhef en onder c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1° en 3° Wabo, 7:11 lid 2 Awb en 8:72 lid 2 Awb

## RECHTSPRAAK

### Onderbanken/nadeelcompensatie

#### ***Schade als gevolg van bomen. Artikel 17 Boswet. Normaal maatschappelijk risico. Voorzienbaarheid en causaliteit.***

##### **Casus**

Het college heeft overwogen dat de weigering om aan appellant een omgevingsvergunning voor de kap van 24 zomereiken op het perceel te verlenen, niet heeft geleid tot nadelen die binnen het stelsel van nadeelcompensatie voor vergoeding in aanmerking komen. Appellant had, gelet op de bepalingen van de algemene plaatselijke verordening van 2002, ten tijde van de aankoop van het perceel in 2006 kunnen weten dat deze zomereiken niet zonder toestemming van de gemeente mochten worden gekapt. Daarbij had appellant op grond van de in voormelde verordening opgenomen weigeringsgronden kunnen weten dat de gemeente niet snel geneigd zou zijn om een dergelijke toestemming te geven. Appellant mocht er dan ook bij de aankoop van het perceel in 2006 niet van uitgaan dat de gronden en bomen de waarde vertegenwoordigden die hij hieraan toekent.

Het college heeft voorts het standpunt ingenomen dat een eigenaar van een perceel met bomen rekening dient te houden met onderhouds- en beheerskosten. Deze kosten dienen volgens het college dan ook voor rekening van appellant te worden gelaten.

Appellant heeft gesteld dat hij door de weigering van het college aan hem een omgevingsvergunning te verlenen voor de kap van 24 zomereiken schade lijdt, bestaande uit: kapitaalkosten van de misgelopen opbrengsten van het kappen van de zomereiken en het optredende verlies, misgelopen pachtopbrengsten en onderhouds- en beheerskosten.

##### **Rechtsvraag**

Kan bij de invulling van artikel 17 van de Boswet het normale maatschappelijke risico en voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

##### **Uitspraak**

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 september 2003 in zaak nr. 200205119/1), behoort schade als gevolg van de aanwezigheid van bomen in het algemeen tot het normaal maatschappelijk risico. Slechts indien de geleden schade ten gevolge van de weigering om toe te staan dat de bomen worden gekapt het normaal maatschappelijk risico overstijgt, kan aanspraak bestaan op een vergoeding op grond van artikel 17 van de Boswet.

Gelet op het voorgaande wordt appellant niet gevolgd in zijn stelling dat uit artikel 17 van de Boswet volgt dat in alle gevallen nadeelcompensatie dient te worden verleend. Evenzeer heeft het college terecht de Verordening Nadeelcompensatie gemeente Onderbanken 2011 toegepast, nu daarin het rechtens juiste uitgangspunt is neergelegd dat uitsluitend boven het normaal maatschappelijk risico uitstijgende schade die een benadeelde onevenredig treft, wordt vergoed.

De Afdeling stelt voorts vast dat in het besluit van 25 juni 2013 in het midden is gelaten of de schade die appellant als gevolg van het besluit van 10 september 2012 stelt te lijden het normaal maatschappelijk risico overstijgt. Het college heeft slechts het standpunt van de SAOZ gevolgd dat de onderhavige schade van appellant was te voorzien.

Anders dan appellant aanvoert, is bij de beantwoording van de vraag of hij voor nadeelcompensatie in aanmerking komt, van belang wat hij had kunnen weten op het moment dat hij het perceel aankocht en hiervan eigenaar werd. In navolging van het college is de rechtbank er terecht van uitgegaan dat appellant op het moment dat hij het perceel in 2006 aankocht op basis van de artikelen 4.5.2 en 4.5.3a van de algemene plaatselijke verordening van 2002 had kunnen voorzien dat hij slechts met toestemming van de gemeente tot de kap van de 24 zomereiken mocht overgegaan en voorts dat een dergelijke toestemming, gelet op de weigeringsgronden, niet zonder meer zou worden verleend. Appellant wordt dan ook geacht het risico dat de gemeente geen omgevingsvergunning voor de kap van deze zomereiken zou verstrekken en dat als gevolg daarvan schade zou ontstaan, bij de aankoop van het perceel te hebben aanvaard.

Voor wat betreft de onderhouds- en beheerskosten heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat dit het gevolg is van de weigering van het college om aan hem een omgevingsvergunning te verlenen. Appellant is vanaf het tijdstip dat hij het perceel in eigendom verkreeg verantwoordelijk voor het onderhoud en beheer van de zomereiken. In zoverre ontbreekt dan ook een causaal verband.

---

**Instantie:** Raad van State

**Datum uitspraak:** 21-01-2015

**ECLI:** ECLI:NL:RVS:2015:131

**Zaaknummer:** 201405865/1/A2

**Wetsartikelen:** 17 Boswet en 2 Verordening Nadeelcompensatie gemeente Onderbanken